

Vergaderjaar 2003–2004

29 612

Wijziging van de Wet waardering onroerende zaken en van enige andere wetten (meer doelmatige uitvoering van de Wet waardering onroerende zaken)

Nr. 4

ADVIES RAAD VAN STATE EN NADER RAPPORT¹

Hieronder zijn opgenomen het advies van de Raad van State d.d. 26 april 2004 en het nader rapport d.d. 25 mei 2004, aangeboden aan de Koningin door de staatssecretaris van Financiën, mede namens de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en de staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat. Het advies van de Raad van State is cursief afgedrukt.

Bij Kabinetsmissive van 23 maart 2004, no.04.001177, heeft Uwe Majesteit, op voordracht van de Staatssecretaris van Financiën, mede namens de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en de Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat, bij de Raad van State ter overweging aanhangig gemaakt het voorstel van wet tot wijziging van de Wet waardering onroerende zaken en van enige andere wetten (meer doelmatige uitvoering van de Wet waardering onroerende zaken), met memorie van toelichting.

Het voorstel ziet op verbeteringen in de Wet waardering onroerende zaken (WOZ) teneinde de regelgeving te vereenvoudigen, de uitvoeringslasten terug te dringen en elementen die ergernis oproepen bij burgers en bedrijven weg te nemen. De Raad van State heeft bij enkele onderdelen van het voorstel ernstige bezwaren die zijn gebaseerd op de betekenis die in ons rechtsstelsel aan een onherroepelijk vaststaande beschikking wordt verbonden. Daarnaast is de Raad van oordeel dat niet dient te worden vooruitgelopen op een jaarlijkse waardering van de onroerende zaken zolang de uitkomsten van een onderzoek omtrent de haalbaarheid daarvan nog niet is afgerond. De Raad adviseert het voorstel op deze punten ingrijpend te wijzigen.

Blijkens de mededeling van de Directeur van Uw kabinet van 23 maart 2004, nr. 04.001177, machtigde Uwe Majesteit de Raad van State zijn advies inzake het bovenvermelde voorstel van wet rechtstreeks aan mij te doen toekomen. Dit advies, gedateerd 26 april 2004, nr. W06.04.0122/IV, bied ik U hierbij aan.

Naar aanleiding van het advies van de Raad merk ik, mede namens de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en de Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat, het volgende op.

1. De WOZ regelt de bepaling en de vaststelling van de waarde van onroerende zaken die op een zo breed mogelijk terrein ten grondslag kan worden gelegd aan de belastingheffing door verschillende overheden. Hierbij is een vergaande uniformering en vereenvoudiging tot stand gebracht in de systematiek en de uitvoeringspraktijk van de waardebepaling en vaststelling. Onderdeel van deze regeling is de vaststellingsbeschikking (WOZ-beschikking). De daartoe aangewezen gemeenteambtenaar stelt de waarde van een

¹ De oorspronkelijke tekst van het voorstel van wet en van de memorie van toelichting zoals voorgelegd aan de Raad van State is ter inzage gelegd bij het Centraal Informatiepunt Tweede Kamer.

onroerende zaak voor een tijdvak van vier jaar bij een voor bezwaar vatbare beschikking vast. De WOZ-beschikking geldt voor de heffing van verschillende belastingen. Bij de heffing van die belastingen kan tegen de waarde van de onroerende zaak, zoals deze in de WOZ-beschikking is vastgesteld, niet meer worden opgekomen.

Niet iedere belastingplichtige is zich van dit trapsgewijze systeem bewust, indien hij bezwaar heeft tegen een aanslag, waarbij de waarde van een onroerende zaak (mede) bepalend is. Het stuit dan op onbegrip, indien blijkt dat hij bij de betwisting van de aanslag niet meer tegen de vaststelling van de waarde van de onroerende zaak kan opkomen. Het onbegrip wordt groter in een dalende onroerende-zaakmarkt.

Voorgesteld wordt onnodige bezwaar- en beroepsprocedures te voorkomen en ook in de jaren dat geen WOZ-beschikking wordt genomen de eerder vastgestelde waarde tegelijkertijd met de aanslag in de onroerende-zaakbelasting voor bezwaar en beroep vatbaar te maken. De Raad heeft ernstige bezwaren tegen dit onderdeel van het voorstel. Indien een beschikking al dan niet na onderworpen te zijn geweest aan het rechterlijk oordeel onherroepelijk vaststaat, dient die beschikking niet opnieuw vatbaar te zijn voor bezwaar en beroep. Het is in strijd met zwaarwegende uitgangspunten van het rechtsstelsel, zoals de formele rechtskracht van beschikkingen en de kracht van gewijsde van rechterlijke vonnissen, indien een belastingplichtige dezelfde beschikking meer dan één keer kan voorleggen aan de rechter. De noodzaak voor de voorgestelde inbreuk op deze uitgangspunten kan ook niet gevonden worden in het verminderen van de irritatie, aangezien de irritatie volgens de Waarderingskamer in het bijzonder is terug te voeren op het gemeentebeleid in het algemeen en het systeem van heffing omdat binnen een beperkte periode de aanslag moet worden betaald en geen verrekening mogelijk is met andere betalingen (Advies van 30 september 2003, blz. 5/6¹). De Raad adviseert het voorstel te beperken tot het gelijktijdig toezenden van de WOZ-beschikking met de eerste aanslag onroerende-zaakbelastingen waarbij de vastgestelde waarde een rol speelt, en artikel 29a van de WOZ te schrappen.

1. Voorgesteld wordt de waardebeschikking op grond van de Wet waardering onroerende zaken (Wet WOZ) bekend te maken tegelijk met de aanslag onroerende-zaakbelasting (OZB). Tevens wordt voorgesteld dat een bezwaar tegen een aanslag OZB ook wordt aangemerkt als een bezwaar tegen de waardebeschikking (tenzij uit het bezwaarschrift het tegendeel blijkt). Op dezelfde wijze wordt een bezwaar tegen een waardebeschikking aangemerkt als een bezwaar tegen de aanslag OZB. Op de beide bezwaren kan in één geschrift uitspraak worden gedaan. Het beroep tegen die gecombineerde uitspraak kan vervolgens gevoegd worden behandeld. Deze systematiek komt de doelmatigheid ten goede. Belangrijker nog is dat hiermee wordt voorkomen dat een belanghebbende die het juridische onderscheid tussen een aanslag OZB en een waardebeschikking niet scherp voor ogen heeft in zijn belangen wordt geschaad. Aanslagen OZB worden ieder jaar vastgesteld. In de systematiek van de huidige Wet WOZ wordt een waardebeschikking in beginsel één keer per tijdvak van vier jaren bepaald en vastgesteld. Zoals in de memorie van toelichting is uiteengezet is een verkorting van het waarderings-tijdvak naar één jaar beoogd. Zodra daartoe zal zijn overgegaan – zo mogelijk al per 1 januari 2007 – vallen het belastingtijdvak van de OZB en het waarderings-tijdvak van de Wet WOZ helemaal samen. In die situatie zijn de voordelen van de jaarlijkse combinatie van de bekendmaking van de aanslag OZB en de waardebeschikking evident. In aanloop naar de verkorting van het waarderings-tijdvak tot één jaar wordt voorgesteld het waarderings-tijdvak te verkorten tot twee jaar. Tevens wordt voorgesteld de waardebeschikking niet alleen in het eerste jaar van het waarderings-tijdvak vast te stellen en bekend te maken, maar deze waarde ook in het tweede jaar van het waarderings-tijdvak bij voor bezwaar vatbare beschikking tegelijk met de aanslag OZB bekend te maken. Hiermee wordt toegewerkt naar de beoogde structurele situatie van jaarlijkse waardebepaling. Ook wordt recht gedaan aan de wens om de uitvoeringslasten van de Wet WOZ te beperken. Met name wordt voorkomen dat gemeenten op het aanslagbiljet OZB in 2005 wel de waardebeschikking bekend moeten maken, in 2006 niet en in 2007 weer wel. De belangen van burgers en bedrijven worden daarmee niet geschaad. Integendeel, burgers en bedrijven wordt meer rechtsbescherming geboden. Zo wordt een belangheb-

¹ Bijlage bij de memorie van toelichting.

bende die in 2005 ervan heeft afgezien bezwaar te maken tegen de waardebeschikking, maar die later alsnog reden heeft aan te nemen dat de waarde op een te hoog bedrag is vastgesteld, een extra kans geboden om tegen de vastgestelde waarde op te komen. Zo'n tweede kans ziet overigens alleen op het nog niet verstreken kalenderjaar in het tijdvak (tenzij de na bezwaar en beroep vastgestelde waarde erg sterk afwijkt van de oorspronkelijk vastgestelde waarde). De Raad meent dat hiermee in strijd wordt gekomen met zwaarwegende uitgangspunten van het rechtsstelsel, zoals de formele rechtskracht van beschikkingen en de kracht van gewijsde van rechterlijke vonnissen. Door de gekozen vormgeving – het bij een nieuwe voor bezwaar vatbare beschikking bekend maken van de laatst vastgestelde waarde – wordt formeel niet in strijd gekomen met deze juridische uitgangspunten. De oorspronkelijke waardebeschikking wordt namelijk niet opnieuw voor bezwaar en beroep vatbaar gemaakt, maar er wordt een nieuwe beschikking gegeven. De Raad heeft echter in zoverre gelijk dat in materiële zin inbreuk wordt gemaakt op de genoemde juridische uitgangspunten. De waardebeschikking die in het tweede kalenderjaar van het tijdvak wordt gegeven is in beginsel namelijk een geheel gebonden beschikking, waarbij de laatst vastgestelde waarde opnieuw wordt bekend gemaakt. Er is geen sprake van een nieuwe waardebepaling en het bestuursorgaan hoeft niet opnieuw de voor de waardebepaling relevante feiten te verzamelen. Aldus worden de belangen van de rechtzoekenden optimaal gediend; hen wordt namelijk een nieuwe rechtsingang geboden. In het verleden hebben de Consumentenbond en de Vereniging Eigen Huis gepleit voor een jaarlijkse mogelijkheid van bezwaar en beroep. Van deze nieuwe rechtsingang zal overigens niet vaak gebruik hoeven te worden gemaakt, omdat het gaat om een al eerder bij voor bezwaar vatbare beschikking vastgestelde waarde. Doordat de beperkte inbreuk op de genoemde uitgangspunten kan bijdragen aan een hogere acceptatie door burgers en bedrijven van de Wet WOZ, kan dit leiden tot minder ergernis en uiteindelijk zelfs tot minder bezwaar- en beroepschriften. Verder wordt hiermee voorkomen dat de gemeenten worden geconfronteerd met extra uitvoeringskosten (onder meer op het gebied van automatisering) doordat voor het jaar 2006 een afwijkend aanslagbiljet zou moeten worden gebruikt. De voorgestelde inbreuk op de door de Raad genoemde juridische uitgangspunten wordt dan ook alleszins rechtvaardig geacht.

Daarbij kan nog worden opgemerkt dat deze inbreuk naar verwachting van tijdelijke aard is. Zoals hierna bij punt 2 wordt toegelicht, bestaat namelijk het serieuze voornemen om vanaf 1 januari 2007 tot jaarlijkse waardebepaling over te gaan. De Raad wijst er verder op dat er andere, belangrijke factoren zijn die bijdragen aan irritatie in de sfeer van de aanslagen OZB en de waardebeschikking. Dat kan echter geen rechtvaardiging zijn om de hier besproken bron van irritatie ongemoeid te laten. Met name kan irritatie die samenhangt met gemeentelijk beleid (in algemene zin en ten aanzien van betaaltermijnen) geen rechtvaardiging zijn voor het Rijk om maatregelen achterwege te laten die de doelmatigheid en de acceptatie van de waardebeschikkingen vergroten.

2. In het voorstel zijn de wettelijke maatregelen opgenomen die nodig zijn om per 1 januari 2007 te kunnen overgaan tot jaarlijkse waardering. De verkorting van het tijdvak waarvoor de WOZ-beschikking geldt, tot één jaar is afhankelijk van de uitkomsten van een pilot die de VNG in 2004 zal starten.

De Raad is van oordeel dat niet met wettelijke maatregelen dient te worden vooruitgelopen op een jaarlijkse waardering van de onroerende zaken zolang de uitkomsten van het onderzoek omtrent de haalbaarheid daarvan nog niet bekend zijn en dus onzeker is of de wettelijke bepalingen die betrekking hebben op de jaarlijkse waardering, in werking zullen treden. De op voorhand gewijzigde maar niet in werking getreden artikelen zijn in belangrijke mate dezelfde als de artikelen die betrekking hebben op de tweejaarlijkse waardering, hetgeen de kennisneming van de geldende regeling bemoeilijkt. Daarbij komt tevens, dat nader dient te worden onderzocht of het stelsel van het vaststellen van een afzonderlijke WOZ-beschikking nog nodig is bij een jaarlijkse waardering.

De Raad adviseert de artikelen IV, V, VI, VII, VIII, IX, X en XII, tweede en derde lid, te schrappen.

2. In algemene zin geldt het uitgangspunt dat niet met wettelijke bepalingen moet worden vooruitgelopen op voorgenomen maatregelen zolang niet zeker

is dat de desbetreffende bepalingen ook daadwerkelijk in werking zullen treden. In dit geval is er echter aanleiding om een uitzondering te maken op dit uitgangspunt. Zo is het voor een goed begrip van de in de artikelen I, II en III voorgestelde bepalingen van belang het perspectief van de Wet WOZ te kennen, zoals het kabinet dit voor latere jaren voorziet. Zo houdt het voorstel om het waarderingstijdvak per 1 januari 2005 op twee jaren te stellen nauw verband met het serieuze voornemen om vanaf 1 januari 2007 tot jaarlijkse waardebeoordeling over te gaan. Ook is het voor de gemeenten, als uitvoerder van de Wet WOZ, van belang om duidelijkheid te krijgen over de te verwachten toekomstige regelgeving. Dit stelt de gemeenten in staat hiermee in de voorbereidingen op de uitvoering rekening te houden. Op deze wijze kan bijvoorbeeld bij de aanpassingen van het drukwerk en de automatisering die nodig zijn om vanaf 2005 de beschikking waardevaststelling te vermelden op het aanslagbiljet OZB, rekening worden gehouden met de te verwachten regelgeving voor de volgende jaren. Het opnemen van de voorgestelde toekomstige bepalingen in het voorliggende wetsvoorstel maakt voor de gemeenten niet alleen concreet zichtbaar hoe de Wet WOZ er in de nabije toekomst naar verwachting uit komt te zien, het maakt ook duidelijk dat sprake is van een serieus, niet-vrijblijvend voornemen tot jaarlijkse waardering. Hiermee wordt tevens beoogd een impuls te geven aan het bredere gebruik van de object- en waardegegevens van de waardebeschikkingen. Door het serieuze en realistische perspectief op jaarlijks waarden te schetsen, krijgt onderzoek naar breder gebruik meer kans. De definitieve invoering van jaarlijkse waardering – en het moment daarvan – is echter wel afhankelijk van de uitkomsten van de pilot die wordt gehouden door de VNG. De pilot is inmiddels opgestart en zal in 2005 worden afgerond. De Raad merkt terecht op dat de op voorhand gewijzigde maar nog niet meteen in werking tredende artikelen in belangrijke mate dezelfde zijn als de artikelen die betrekking hebben op de tweejaarlijkse waardering. Dat daarmee de kennisneming van de geldende regeling zou worden bemoeilijkt, is onjuist. Er immers steeds maar één Wet WOZ van kracht. De Raad licht niet toe waarom hij van mening is dat zou moeten worden onderzocht of het stelsel van het vaststellen van een afzonderlijke WOZ-beschikking nog nodig is bij een jaarlijkse waardering. De Raad lijkt daarmee in overweging te geven in die situatie te volstaan met een aanslag OZB die dan tevens geldt als een beschikking waardevaststelling en objectafbakening voor de waterschapsomslagen, het eigenwoningforfait, de Energiebelasting en de Belasting op leidingwater. Een dergelijke systematiek zou de kans op misverstanden vergroten. Niet alle burgers en bedrijven zullen dan meteen doordrongen zijn van de ruime werking van een dergelijke aanslag OZB. Om de kans op verwarring en irritatie te voorkomen wordt er dan ook de voorkeur aan gegeven om ook bij jaarlijkse waardevaststelling een afzonderlijke waardebeschikking vast te stellen en bekend te maken. Tot noemenswaardige extra uitvoeringskosten hoeft dit niet te leiden omdat de waardebeschikking op het aanslagbiljet OZB bekend gemaakt wordt.

3. Voorgesteld wordt indien bij een gecombineerde toezending van de WOZ-beschikking en een aanslag onroerende-zaakbelastingen bezwaar wordt gemaakt, het bezwaar zowel tegen de beschikking als de aanslag te laten gelden (artikel 30, tweede en derde lid, WOZ). Indien het bezwaar de waardering van de onroerende zaak betreft, is het voorstel logisch en «irritatiebeperkend». Indien het bezwaar een ander element van de aanslag betreft, leidt het voorstel tot een op een later tijdstip onherroepelijk worden van de WOZ-beschikking dan het geval zou zijn bij een afzonderlijke bezwaarprocedure tegen de beschikking. Aangezien de WOZ-waarde voor verscheidene belastingen van betekenis is, kan dit voor de heffing van die belastingen een probleem geven.

De Raad adviseert in de toelichting aan dit aspect aandacht te geven en daarbij inzicht te geven in hoeverre andere elementen dan de vastgestelde waarde van de onroerende zaak bij bezwaren tegen de aanslagen onroerende-zaakbelastingen een rol spelen.

3. Voor de gevallen waarin bij een gecombineerde toezending van een waardebeschikking en een aanslag OZB bezwaar wordt gemaakt, wordt voorgesteld het bezwaar tegen zowel de beschikking als de aanslag te laten gelden, tenzij uit het bezwaarschrift het tegendeel blijkt («dubbel bezwaar»). De Raad onderschrijft dat dit voorstel logisch en «irritatiebeperkend» is als het

bezwaar de waardering van de onroerende zaak betreft. Indien het bezwaar een ander element van de aanslag betreft, leidt het voorstel tot het op een later tijdstip onherroepelijk worden van de waardebeschikking dan het geval zou zijn bij een afzonderlijke bezwaarprocedure tegen de beschikking. De Raad veronderstelt dat dit een probleem kan geven omdat de waardebeschikking voor verscheidene belastingen van betekenis is. Deze veronderstelde problematiek is echter al ondervangen door het bestaande artikel 18a van de Algemene wet inzake rijksbelastingen. Die bepaling regelt, kort weergegeven, dat indien een op de voet van de Wet WOZ gegeven waardebeschikking wordt herzien, de daarop gebaseerde aanslagen eveneens worden herzien. Hierdoor is het voor het vaststellen van de aanslagen voor de desbetreffende belastingen niet nodig om het onherroepelijk worden van de waardebeschikking af te wachten. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat wel is geregeld dat het «dubbel bezwaar» niet geldt in de gevallen waarin uit het bezwaarschrift tegen de aanslag OZB blijkt dat het bezwaar niet mede is gericht tegen de waardebeschikking. Er bestaat dan ook geen behoefte aan een onderzoek naar de mate waarin andere elementen dan de vastgestelde waarde van de onroerende zaak een rol spelen bij bezwaren tegen de aanslagen OZB.

4. Voorgesteld wordt de vrijstellingen voor kerken, waterbeheersingswerken en werken bestemd voor de zuivering van riool- en ander afvalwater ook te laten gelden voor de waterschapsomslagen. Deze uitbreiding is in de toelichting enkel gemotiveerd met de opmerking dat dit minder waarderingswerk voor de gemeenten betekent. De Raad acht deze motivering ontoereikend aangezien een vrijstelling van de waterschapsomslagen een zelfstandig dragende motivering vanuit de heffing van die omslagen behoeft. De Raad adviseert het voorstel nader te motiveren.

4. De vrijstelling voor kerken komt mede voort uit het feit dat de waarde van kerken thans alleen wordt gebruikt voor de waterschapsomslag gebouwd, in samenhang met het feit dat – gezien de bijzondere waarderingsvoorschriften – deze objecten sinds de invoering van de Wet WOZ relatief weinig opbrengst genereren.

De vrijstelling voor waterbeheersingswerken en rioolwaterzuiveringsinstallaties vloeit mede voort uit het gegeven dat het heffen van een waterschapsomslag voor dergelijke waterstaatswerken in feite het rondpompen van gelden binnen een en hetzelfde waterschap impliceert. De toelichting bij het voorstel om deze vrijstellingen ook te laten gelden voor de waterschapsomslagen is naar aanleiding van het advies aangevuld.

5. De voorgestelde wijziging van artikel 26, eerste lid, WOZ leidt er toe dat ook de laatste volzin van het huidige artikellid vervalt. Deze volzin zou echter overeenkomstige betekenis kunnen blijven houden voor de gevallen waarin een WOZ-beschikking op verzoek aan een nieuwe belanghebbende wordt gegeven. De Raad adviseert het voorstel op dit punt aan te passen.

5. Het huidige artikel 26, eerste lid, laatste volzin, van de Wet WOZ bepaalt, kort weergegeven, dat een verzoek om een WOZ-beschikking door een nieuwe belanghebbende moet worden gedaan uiterlijk zes weken na de dagtekening van de eerste aanslag OZB die ten name van hem is vastgesteld. Met dit wetsvoorstel komt die bepaling te vervallen. De Raad stelt dat deze bepaling betekenis zou kunnen blijven houden. Zoals bij punt 1 van dit nader rapport is toegelicht, wordt tegelijk met iedere aanslag OZB de vastgestelde waarde bekendgemaakt bij voor bezwaar vatbare beschikking. In die systematiek heeft een bepaling overeenkomstig het huidige artikel 26, eerste lid, laatste volzin, van de Wet WOZ echter geen praktische betekenis.

6. Voorgesteld wordt artikel 241 van de Gemeentewet te laten vervallen nu de WOZ-beschikkingen met de aanslagen onroerende-zaakbelastingen worden gecombineerd. De Raad wijst er op, dat zich gevallen kunnen voordoen waarbij geen gecombineerde beschikking en aanslag kan worden gegeven. Voor deze gevallen houdt artikel 241 betekenis. De Raad adviseert artikel 241 niet te laten vervallen maar aan de overige voorstellen aan te passen.

6. In het voorstel wordt, zoals eerder toegelicht, voorgeschreven dat tegelijk met de aanslag OZB de vastgestelde waarde bij beschikking wordt bekendgemaakt. Daarin is, gelet op de betrokken belangen, toegevoegd dat het niet naleven van dit voorschrift geen nietigheid van de aanslag OZB meebrengt. Hoewel het niet het uitgangspunt is van het voorstel, kan het in de praktijk voorkomen dat de aanslag bekend wordt gemaakt zonder dat tegelijk een waardebeschikking wordt bekend gemaakt. Voor deze gevallen zou het huidige artikel 241 van de Gemeentewet betekenis kunnen houden. Het handhaven van die bepaling voor dergelijke uitzonderlijke gevallen zou de inzichtelijkheid van het recht niet ten goede komen. Dan zou namelijk een bijzondere, afwijkende aanvangstermijn voor het doen van uitspraak op bezwaar tegen aanslagen OZB komen te gelden voor een beperkt aantal bezwaren. Het komt de inzichtelijkheid en de begrijpelijkheid van de regeling veeleer ten goede door artikel 241 Gemeentewet voor alle gevallen te laten vervallen. Daardoor kan het weliswaar voorkomen dat er afzonderlijk uitspraak moet worden gedaan op een bezwaar tegen een aanslag OZB en op een bezwaar tegen de waardebeschikking, maar eventuele beroepschriften kunnen door de rechter vervolgens wel gevoegd behandeld worden. Tot praktische complicaties zal een en ander daarom niet hoeven te leiden. Daarom wordt op dit punt gekozen voor een uniforme regeling.

Daarbij wordt nog opgemerkt dat de belanghebbende in gevallen waarin alleen de vastgestelde waarde in geschil is, kan volstaan met het maken van bezwaar (en eventueel beroep) tegen de waardebeschikking. Artikel 18a van de Algemene wet inzake rijksbelastingen verplicht een gemeente namelijk om na een verlaging na bezwaar of beroep van de bij beschikking vastgestelde waarde, de daarop gebaseerde aanslag(en) OZB te verlagen.

7. Voor redactionele kanttekeningen verwijst de Raad naar de bij het advies behorende bijlage.

7. De redactionele opmerkingen zijn verwerkt.

De Raad van State geeft U in overweging het voorstel van wet niet te zenden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal dan nadat met het vorenstaande rekening zal zijn gehouden.

*De waarnemend Vice-President van de Raad van State,
Bartel*

Ik moge u, mede namens de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en de Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat, verzoeken het hierbij gevoegde gewijzigde voorstel van wet en de gewijzigde memorie van toelichting aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal te zenden.

De Staatssecretaris van Financiën,
J. G. Wijn

**Bijlage bij het advies van de Raad van State van 26 april 2004,
no. W06.04.0122/IV, met redactionele kanttekeningen die de Raad in
overweging geeft.**

- In het in artikel I, onderdeel G, eerste lid, voorgestelde vierde lid van artikel 30 Wet WOZ, de zinsnede «Indien het tweede of derde lid toepassing vindt» vervangen door: Indien de in het tweede of derde lid bedoelde fictie toepassing vindt.
- In artikel XI, lid, gelet op aanwijzing 173a van de Aanwijzingen voor de regelgeving, de zinsnede «in werking treedt op of na de datum van inwerkingtreding van deze wet» vervangen door: in werking treedt na de inwerkingtreding van deze wet.